

ρη ποιημάτων, δι' ὧν ἠλπίζον νά φανῆ μᾶλλον ἢ ὑπεροχή των· καὶ ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια (ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἀκόμη καταγραφῆν) ὑπῆρχον πρὸς καιρὸν μόνον ὡς διεσκορπισμένα καὶ ἀσύνδετα κλάσματα. Ὅθεν καὶ εἴμεθα πάντοτε ὑπόχρεοι εἰς τὸν κανονίσαντα τοὺς εἰς τὰ Παναθηναία ἀγῶνας τῶν βραβυδῶν (εἴτε τὸν Σόλωνα εἴτε τὸν Πεισίστρατον) διότι ἠνάγκασεν αὐτοὺς ν' ἀκολουθῶσιν εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ποιήματος, καὶ διότι ἀποκατέστησεν οὕτω τὰ μεγάλα ταῦτα ποιήματα εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀκεραιότητα.»

Διὰ τοιούτων καὶ ἄλλων ἰσχυρῶν λόγων ὑποστηρίζει ὁ Μύλλερὸς τὴν γνησιότητα τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας ὡς ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου· καὶ τὴν σήμερον εὐχαρίστως παρατηροῦμεν ὅτι οἱ σοφώτεροι κριτικοὶ κλίνουσιν εἰς τὴν γνώμην ταύτην, — τὴν γνώμην τῶν μεγάλων φιλοσόφων καὶ κριτικῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Ἀριστοτέλους, Λογγίνου, Ἀριστάρχου, κλπ.

Σημειωτέον ἐπὶ τέλους, ὅτι μεταξὺ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὑπῆρχον τινὲς ἀποδίδοντες μὲν εἰς τὸν Ὀμηρον τὴν Ἰλιάδα, ἀλλ' ἀρνούμενοι ὅτι αὐτὸς ἐποίησε τὴν Ὀδύσειαν, καὶ διὰ τοῦτο καλοῦμενοι οἱ Χωρίζοντες τῆς δοξασίας ὅμως ταύτης ἦσαν πάντοτε ὀλίγοι οἱ ὀπαδοί. Τοὺς δὲ ὕμνους, συλλογὴν τινα ἐπιγραμμάτων, καὶ τὴν Βατραχομουμαχίαν δὲν παραδέχονται οἱ νεώτεροι κριτικοὶ ὡς Ὀμηρικὰ ποιήματα. Οἱ ὕμνοι φαίνονται μεταγενέστεροι τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας, καὶ διαφόρων ἐποχῶν. Ὁ Μύλλερὸς ὑποθέτει περὶ αὐτῶν ὅτι ἐχρησίμευον οἱ μὲν βραχύτεροι ὡς εἰσαγωγαὶ εἰς τὰς ἀπαγγελίας τῶν βραβυδῶν· οἱ δὲ μακρότεροι ὡς προάσματα εἰς τοὺς ὑπὲρ βραβείου πανδήμους συναγωνισμούς των. Ἡ Βατραχομουμαχία εἶναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔτι μεταγενεστέρα.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΩΝ ΜΕΞΙΚΑΝΩΝ.

ΤΟ Μεξικὸν δύναται νά ὀνομασθῆ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀργυρᾶ χώρα. Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὁ πλοῦτος τῶν μεγάλων κτητόρων τῆς γῆς εἶχε φθάσειν εἰς τὸν κολοφῶνά του. Ἡ θαυμαστὴ ἐπιτυχία τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες ἐξηκολούθουν ἀμαράσσει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μίαν σχεδὸν ἑκατονταετηρίδα ἀνευ σημαντικῆς τινος διακοπῆς, εἶχεν ἐμφυχωσει καὶ τὴν γεωργίαν· ἀπειροὶ δὲ καταστάσεις ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ τῶν κτητόρων τῆς γῆς καὶ τῶν κεφαλαιούχων. Ἦσαν ἄτομα, ἄτινα ἐλάμβανον 200,000 δίστηλα κατ' ἔτος ἀπὸ τὴν γῆν μόνον, χωρὶς τῶν μεταλλείων. Ὁ Κόμης τῆς Οὐαλενκιανῆς εἶχε λάθειν εἰς τινὰς ἐνιζυτοὺς \$1,200,000 ἀπὸ τὸ μοναδικὸν μεταλλεῖον τῆς Οὐαλενκιανῆς· ἡ ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας του εἰς γῆν, χωρὶς τοῦ εἰρημένου μεταλλείου, ὑπελογίζετο ὡς 30 ἑκατομμυρίων διστήλων. Ἐδίδοντο δὲ εἰς ἀσωτίας τὸσον ὑπερβολικὰς, ὅσον τὰ πλοῦτη των ἦσαν ὑπερογκὰ. Ὁ Κόμης Ῥέγλας ἦτο τὸσον βαθύπλουτος, ὥστε, ὅποτε ἔ υἱὸς του ἐβαπτίσθη, ὅλη ἡ συνοδία ἐβάδισεν ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς

τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ ὄγκων ἀργύρου. Ἡ Κόμησσα, δυσαρέσκειν λαβοῦσα πρὸς τὴν ἀντιβασιλίαν, ἔστειλε πρὸς αὐτὴν, εἰς ἐνδειξὴν συμβιβασμοῦ, λευκὴν ἐμβάδα ἐξ ὀλοσηρικοῦ (ἀτλαζίου), κεκαλυμένην ὄλις διόλου ἀπὸ μεγάλους ἀδάμαντας. Ὁ Κόμης προσεκάλεσε τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας νά ἐπισκεφθῆ τὰς Μεξικανικὰς ἐπαρχίας του, βεβαιῶνιν αὐτὸν ὅτι αἱ ὄπλαι τῶν Ἰππων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος δὲν ἤθελον ἐγγίξει τίποτε εἰμὴ στερεὸν ἀργυρον ἀπὸ τὴν Βέρα Κρουζ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, (διάστημα 180 μιλίων!) Τοῦτο μὲν ἴσως ἦτο καύχημα· ἀλλὰ δείγμα βεβαιότερον τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἕκαμε νά ναυπηγηθῶσιν εἰς τὴν Αἰθίαν, ἰδίᾳ του θαπᾶνη, δύο ἐκ τῶν μεγίστων δικρότων ἀπὸ μαόνιον καὶ κέδρον, ἄτινα ἐδωρήσατο εἰς τὸν βασιλέα.

Ο ΝΟΥΣ.

ΠΟΣΟΝ ἀξιοθαύμαστος ὁ λεγόμενος Νους! Πόσον πολυτιμότερος ὑπὲρ πᾶν τὸ πεποιημένον ὑλικὸν σύμπαν! Ἐν μόνον ὄν ὑπερβαίνει αὐτὸν, ὁ Θεός. Τὰ πάντα ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· ὁ δὲ Νους διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅποιαν ἀφορμὴν εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν μᾶς παρέχουσιν αἱ δυνάμεις του! αἱ αἰσθήσεις, ἡ μνήμη, τὸ λογικόν του—τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώσ, τὸ μέλλον, ὄλον τὸ σύμπαν, καὶ ἂν τὸ σύμπαν ἔχη ὄρια, μᾶλλον καὶ παρ' ὄλον τὸ σύμπαν, συμπεριλαμβανόμενα εἰς ἓνα μόνον διαλογισμὸν! καὶ μ' ὄλην τὴν ταχεῖαν ταύτην ἀπειροειδῆ καὶ ἀτελεύτητον μεταβολὴν τῶν αἰσθημάτων, ἐπίμονος καὶ ἀμετάβλητος διάρκεια, πρὸς ἣν παραβαλλομένη ἡ διάρκεια ἐξωτερικῶν πραγμάτων δὲν εἶναι παρ' ὡς ἡ ὑπαρξίς μᾶς στιγμῆς!

Πόσον δὲ αὐξάνεται ἡ ἐκπληξίς καὶ ὁ θαυμασμὸς αὐτός, ὅποταν θεωρήσωμεν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ νοῦς· τὰς πόλεις, τὰς καλλιεργημένας πεδιάδας, καὶ πᾶσαν τὴν ποικιλίαν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου θεάτρου, εἰς ὃ ἡ τέχνη τοῦ ἀνθρώπου μετεμόρφωσε τὰς ἐρήμους καὶ τὰ δάση, καὶ τοὺς βράχους τῆς ἀρχικῆς φύσεως· ὅταν ἰδῶμεν αὐτὸν μὴ περιουρίζοντα τὰς ἐργασίας τῆς τέχνης του εἰς ἣν ἐφαίνετο περιεκλεισμένος γῆν, ἀλλὰ διαβρῆγνύοντα καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἄτινα ἐφαίνοντο περικυκλοῦντα αὐτὸν ὡς ἀνυπέρβλητον περίφραγμα,— διαβαίνοντα τοὺς ὠκεανούς,— καταπατοῦντα τὴν ὄρμην καὶ ἀνέμων καὶ ρευμάτων—μετωριζόμενον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρας· ὅταν θεωρήσωμεν τὰς ἔτι μεγαλητέρας μεταμορφώσεις, τὰς ἐνεργηθείσας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἠθικὸν θέατρον, καὶ παραβάλλωμεν πρὸς τὰς δυστυχίας τῆς βαρβάρου ζωῆς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν εὐνομουμένης πολιτείας· ὅταν ἰδῶμεν, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν νομοθετικῆς σοφίας, ἀναριθμητὰ πλήθη ὑποτασσόμενα, ἐναντίον εἰς τὰ ἰσχυρότερα πάθη των, εἰς τὰς χαλινώσεις δυνάμειος μολὶς ὑπ' αὐτῶν κατανοουμένης, καὶ τ' ἀδικήματα ἐνὸς μόνου ἀτόμου σημειούμενα καὶ παιδευόμενα χιλιάδας λευγῶν μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπράχθησαν!

Ἡ ΣΒΕΚΙΑ, μὲ πληθυσμὸν μόλις 3,000,000, διατηρεῖ 70 πολιτικὰς ἐφημερίδας, καὶ διάφορα περιοδικὰ θρησκευτικῶ ἢ ἐπιστημονικοῦ χαρακτήρος.